

Тѣхнитѣ стари майчици
 И тѣ наедно седѣха,
 Едни си думи думаха,
 Та ги роднина вадѣха.
 Ивановата майчица
 Тя си за друга запрати,
 За друга отъ друго село.
 И нея Рада казвали
 И тя Радина роднина.
 Щомъ прати и го углави.*)
 Рада отъ жалби, отъ тѣги,
 Вземала брадва на рамо
 И си въ гората отиде,
 Три кола драка насѣкла.
 Че си драката запали
 Отъ четиритѣхъ кюшета.
 Вземала тънки дарове,
 Че ги въ огньове нахвърля
 И на дарове думаше:
 —„Дарове, тънки дарове,
 Горете да изгорите,
 Кога не сте се дарили
 По Иванови роднини.
 Огъня гори и гасне,
 Севдата гори, не гасне!
 Де да е Иванъ да дойде,
 Да думамъ, да се надумамъ,
 Да гледамъ, да се нагледамъ!“
 Де стоя Господъ та слуша,
 Ето го Иванъ, че иде,
 Отъ далекъ иде и вика,
 На близо дойде и дума:
 —„Любе Радо ле, Радо ле,
 Недей се сърди на мене,
 Сърди се, Радо, майка си,
 Майка си, още майка ми.
 Тъзъ недѣля е сватбата,
 Ти стани рано въ недѣля,
 Вземи си бѣли бакъри,
 Та че за вода да идешъ.

*) углави = сгоди.